

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ב - חלק י"ז

קונטרס 347

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

דְּחָשִׁיבוּ דְלָא יִתְקַבֵּר תַּפְּחוּ. בְּתַר דְּנִפְק פּוּרְיָא, הָוּה
סָלִיק בְּאוּרָא. וְאַשָּׁא הָוּה לְהֵיט קַמִּיה, שְׁמַעוּ קָלָא,
עוּלוּ וְאַתּוּ, וְאַתְּפִנְשׁוּ לְהִילּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, (ישעיה נז)
יבא שלום ינוחו על משפכותם.

כִּד עָאֵל לְמַעְרְתָא שְׁמַעוּ קָלָא בְּמַעְרְתָא, זֶה הָאִישׁ
מְרַעִישׁ הָאָרֶץ מְרַגִּז מַמְלָכוֹת, כַּמָּה כַּטְרִין
בְּרַקִּיעָא מוֹשְׁתַּכְבִּין (ס"א וְלָא מוֹשְׁתַּכְחִין) בְּיוֹמָא דִּין בְּגִינְךָ,
דְּנָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, דְּמֵאֲרִיה מוֹשְׁתַּבַּח בֵּיה בְּכָל
יוֹמָא. זַכָּאָה חוֹלְקִיה לְעֵילָא וְתַתָּא. כַּמָּה גְּנִיזִין עֲלָאִין
מִסְתַּמְרִין לֵיה, עֲלִיה אֲתָמֹר (דניאל יב) וְאַתָּה לָךְ לְקִין
וְתַנּוּחַ וְתַעֲמוּד לְגוֹרְלָךְ לְקִין הַיָּמִין. (עד פֿאן האדרא זוטא
קדישא).

ספר מאורות הזהר

(ב) הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק
בחלום וכוח עין שם, ונא לעיני בהספמת הגאון הצדיק מורנו הרב רבי יוסף חיים
זוננפלד זכותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה ומשפט", אודות הוצאה לאור. (מורנו הרב
חיים פאלאני וצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ריו)
גם האדמו"ר מסדיגורה זכותו יגן עלינו אמן, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל
הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

עָרְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר גְּאֻלַּת הַרְשָׁב"י

דְּרָשָׁה לַחֲזוֹק לַמּוֹד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ (רֵאשׁוֹן לַצִּיּוֹן)

- א. אִיךָ שְׂבִימָן קָצֵר יְכוּל גַּם מִי שֶׁעָבְרוּ עָלָיו רוֹב יָמָיו בְּתַהוֹ, בְּהַתְעוּרוֹת יְכוּל לְתַקֵּן הַבַּל וְלִזְכּוֹת לְפָסוּק הַקָּטָן יִהְיֶה לְאֶלֶף וְהַצֵּעִיר לְגוֹי עֲצוּב, בְּעֵתָהּ אֲחִישְׁנָה.
- ב. הַבָּא לְטַהֵר מִסִּיּוּעֵין אוֹתוֹ, אִם רַק תִּרְצֶה כָּל גִּשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים וְסִיעוּ בַעֲדָךְ.
- ג. בְּדֹד כָּל אֶחָד לַהֲיוֹת עֲשִׂיר, וְלִהְיֶיךָ אֶת הַגְּאוּלָּה.
- ד. הַגְּאוּלָּה קְרוֹבָה, וּמוֹנֵעָה עַל יְדֵי לִימוּד הַבַּחֲוָרִים וְהַאֲבָרְכִים.
- ה. פָּסֵק הַחֲפִיץ חַיִּים, שֶׁכָּל בַּחֲוֹר יִשְׁיֶבֶה (וְכָל יְהוּדִי), יִלְמֹד בְּשַׁבַּת, כָּל הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ שֶׁעַל הַפְּרִשָּׁה.
- ו. מוֹעֵלֶת לִימוּד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ בְּשִׁמְחָה, וּבִפְרֵט בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ.
- ז. בְּעֵשֶׂר שָׁ לַיּוֹם זֹכִים לַעֲשׂוֹת מִיּוֹלָגִי שְׁעוֹת תּוֹרָה בְּשַׁנָּה, "עֵין לֹא רָאֵתָה"!!!
- ח. הַלּוֹמֵד זֶהר הַקְּדוֹשׁ מִתְּדַבֵּק בְּנִשְׁמוֹת הַרְשָׁב"י וְגַם זֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחֲצֵתוֹ.
- ט. לִזְכּוֹת לְשִׂדְּכִים מִזְכִּים וְהַגּוֹנִים עַל יְדֵי הַרְשָׁב"י ז"ע.
- י. הַלּוֹמֵד שְׁעָה אַחַת זֶהר"ק בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ, מוֹעֵלֶתוֹ כְּלִימוּד 100.000 אֲבָרְכִים הַלּוֹמְדִים 10 שְׁעוֹת בַּיּוֹם.
- יא. כָּל אֶחָד יְכוּל לַהֲיוֹת מַל"ו צַדִּיקִים שֶׁעֲלֵיהֶם הַעוֹלָם עוֹמֵד.

יִצְאָ לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעַל הַזֶּהר הַעוֹלָמִי"
בַּעֲיַה"ק בֵּית שְׁמַשׁ תּוֹבֵב"א
ל"ג בְּעוֹמֵר שְׁנַת תש"ע ע"פ"ק

בו מקדמת דנא. ובשעתא דאתא ועאל בין
נביאי ואתנבי בינייהו, אמאי תוהו.

אלא, פד קדשא בריך הוא אתרעי ביה, לא
אתרעי ביה אלא למלכו, אבל לנבואה
לא. דהא תרין אליו, לא אתמסרו כחדא כבר
נש בעלמא, פר ממשא מהימנא עלאה, דזכה
לנבואה ומלכו כחדא, ולא אתיהיב לבר נש
אתרא תרווייהו כחדא.

ואי תימא, הא שמואל דזכה לתרווייהו,
לנבואה ומלכו. לאו הכי. לנבואה זכה,
דכתיב, (שמואל א 1) וידע כל ישראל מדין ועד באר
שבע פי נאמן שמואל לנביא. לנביא ולא
למלך. נביא ודיין הוה, דאי מלך הוה, לא
שאלו ישראל מלך. אבל איהו לא הוה אלא
נביאה מהימנא, והוה דאין דינהון דישראל,
דכתיב, (שמואל א 1) ושפט את ישראל. ועל דא כד
הוה שאול בנבואה, תוהו עליה.

ואי תימא, אמאי שרא עליה נבואה, הואיל
וזכה למלכו. אלא תרווייהו לא זכה בהו
כחדא. (ובגין נ"א נבואה) דמלכו יתב ליה קדשא בריך הוא ואורי ליה
עלה עד לא תוי מלכא) ובגין דמלכו אתישב על
אתערותא דרוח קדשא, הוה באתערו דנבואה
קדם לכן. אבל פד סליק למלכו, לא הוה ביה
נבואה, אלא אתערו דרוח סכלתנו, למידן
קשוט, אתער עליה, דהכי אתחזי למלכא.
ובעוד דהוה גו אינון נביאי, שרא עליה
נבואה, לבתר דאתפרש מנייהו, לא הוה ביה
נבואה.

ואנא, מאן יהיב לי אתערותא דרוח קדשא,
למהוי בגו נביאי מהימני, תלמידי
דרבי שמעון בן יוחאי, דעלאין ותתאין זעין
מניה, פל שפן אנא, למהוי ביניכו.
פתח ואמר, ועשית (שמות כה) שלחן וגוי. שלחן

שבא ונכנס בין הנביאים והתנבא
ביניהם, למה תמהו?
אלא כשהקדוש ברוך הוא
התרצה בו, לא התרצה בו אלא
למלכות, אבל לא לנבואה. שהרי
שני אלה לא נמסרו כאחד באדם
בעולם, פרט למשה הנאמן
העליון שזכה לנבואה ומלכות
כאחד, ולא נתן לשום אדם אחר
שניהם כאחד.

ואם תאמר, הרי שמואל שזכה
לשניהם, לנבואה ומלכות - לא
כך! לנבואה זכה, שכתוב (שם א)
וידע כל ישראל מדין ועד באר
שבע פי נאמן שמואל לנביא.
לנביא ולא למלך. נביא ודין היה.
שאם מלך היה, לא שאלו ישראל
מלך. אבל הוא לא היה אלא נביא
נאמן, והיה דן את דיני ישראל,
שכתוב (שם א) ושפט את ישראל.
ולכן כשהיה שאול בנבואה,
תמהו עליו.

ואם תאמר, למה שרתה עליו
נבואה, הואיל זכה למלכות? -
אלא שניהם לא זכה בהם כאחד,
(ומשום שהנבואה) שהמלכות נתן לו הקדוש
ברוך הוא והודו לו עליו בטרם היה מלך)
ומשום שמלכות התישבה על
התעוררות של רוח הקדש, היה
בהתעוררות הנבואה קדם לכן.
אבל כשעלה למלכות, לא היתה
בו נבואה, אלא התעוררות של
רוח השכל לדון אמת התעוררה
עליו, שכך ראוי למלך. ובעוד
שהיה בתוך אותם נביאים שרתה
עליו נבואה, ולאחר שנפרד מהם
לא היתה בו נבואה.

ואני, מי נתן לי התעוררות של
רוח הקדש להיות בתוך נביאים
נאמנים, תלמידי רבי שמעון בן
יוחאי, שעליונים ותחתונים
חדדים מפניו, כל שפן אני להיות
ביניכם.
פתח ואמר, ועשית שלחן וגוי.

שֶׁלֶחַן זֶה הוּא לְמִטָּה לְשִׁים עֲלֵיו
לְחֵם הַאֲפִיָּה, מִי עֲדִיף זֶה מִזֶּה,
לְחֵם אוֹ שֶׁלֶחַן? אִם תֹּאמַר שֶׁהַכֹּל
הוּא אֶחָד - הֲרִי (אם תֹּאמַר לְחֵם עֲדִיף,
שֶׁהֲרִי) שֶׁלֶחַן מְסֻדָּר לְאוֹתוֹ לְחֵם.
וְעוֹד, שֶׁלֶחַן לְמִטָּה וְלְחֵם עֲלֵיו -
לֹא כִּף! אֲלֵא הַשֶּׁלֶחַן הוּא הַעֲקָר
בְּסֻדוֹר שְׁלוֹ לְקַבֵּל בְּרֻכּוֹת
שֶׁלְמַעֲלָה וּמְזוֹן לְעוֹלָם, וּמִהֶסוּד
שֶׁל הַשֶּׁלֶחַן הִנֵּה יוֹצֵא מְזוֹן לְעוֹלָם
כְּמוֹ שֶׁנֶּתֵּן בוֹ מִלְמַעְלָה.

וְאוֹתוֹ לְחֵם הוּא פְּרִי וּמְזוֹן שִׁיּוּצָא
מִהַשֶּׁלֶחַן הַזֶּה, לְהִרְאוֹת שְׁהַרִי
מִהַשֶּׁלֶחַן הַזֶּה יוֹצֵאִים פְּרוֹת
וּמְזוֹנוֹת לְעוֹלָם. אִם לֹא נִמְצָא
כֶּרֶם - הַעֲנָבִים, שֶׁהֵם הַפְּרִי הַיּוֹצֵא
מִמֶּנּוּ, לֹא יִהְיוּ נִמְצָאִים. אִם
הַאֵילָן לֹא יִהְיֶה, לֹא יִמְצָא פְּרִי
בְּעוֹלָם, לְכֵן הַשֶּׁלֶחַן הוּא הַעֲקָר.
הַמְזוֹן שִׁיּוּצָא מִמֶּנּוּ הוּא אוֹתוֹ
לְחֵם הַפְּנִים.

וְהַכֹּהֲנִים הָיוּ לוֹקְטִים פְּרִי הַשֶּׁלֶחַן
מִעֲרֵב שֶׁבֶת לְעֵרֵב שֶׁבֶת (מִשֶּׁבֶת
לְשֶׁבֶת), לְהִרְאוֹת שְׁהַרִי מְזוֹן עֲלִיּוֹן
יוֹצֵא מִתּוֹךְ אוֹתוֹ שֶׁלֶחַן. מִשׁוּם
אוֹתוֹ לְחֵם שֶׁהָיוּ לוֹקְטִים הַכֹּהֲנִים,
הַתְּבַרֵךְ כָּל מְזוֹן וּמְזוֹן שְׂאוֹכְלִים
וְשׁוֹתִים שְׁלֵא יִקְטֹרֵג בָּהֶם יִצָּר
הַרְע, שְׁהַרִי יִצָּר הַרְע לֹא נִמְצָא
אֲלֵא מִתּוֹךְ מֵאֲכָל וּמִשְׁתֵּה. זֶהוּ
שֶׁכְּתוּב (מִשְׁלִי ל) פֶּן אֲשַׁבַּע וְכַחֲשֵׁיתִי
וְגו'. שֶׁמִּתּוֹךְ מֵאֲכָל וּמִשְׁתֵּה, יִצָּר
הַרְע מִתְגַּדֵּל בְּמַעֵי הָאָדָם.

לְחֵם זֶה, מְזוֹן שִׁיּוּצָא מִתּוֹךְ
הַשֶּׁלֶחַן, מִבְּרַךְ אֵת מְזוֹן הַכֹּהֲנִים
שְׁלֵא יִמְצָא בָהֶם מְקַטְרֵג לְקַטְרֵג
לְחֵם, וְלַעֲבֹד בְּלֵב שְׁלֵם לְקַדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא. וְזֶה צְרִיף לְכֹהֲנִים
יֹתֵר מִכֹּל הָעוֹלָם, וְלְכֵן שֶׁלֶחַן
הוּא עֲקָר, וְהַפְּרִי וְהַמְזוֹן שִׁיּוּצָא
מִמֶּנּוּ הוּא אוֹתוֹ לְחֵם.

דָּא אִיהוּ לְתַתָּא, לְשׁוּאַה עֲלִיָּה לְחֵם דְּאָפִיא
מָאן עֲדִיף דָּא מִן דָּא, לְחֵם אוֹ שֶׁלֶחַן. אִי
תִּימָא דְכֻלָּא (דף קנ"ד ע"ב) אִיהוּ חַד. הָא (ס"א א' תִּימָא
לְחֵם עֲדִיף דָּא) שֶׁלֶחַן מִתְסַדָּרָא לְגַבֵּי הַהוּא לְחֵם.
וְתוּ, שֶׁלֶחַן לְתַתָּא וְלְחֵם עֲלִיָּה. לֹאוּ הִכִּי, אֲלֵא
שֶׁלֶחַן אִיהוּ עֲקָרָא, בְּסֻדוֹרָא דִּילִיָּה, לְקַבֵּלָא
בְּרַפְאָן דִּלְעִילָא וּמְזוֹנָא לְעֻלְמָא. וּמְרִזָּא דְהָאִי
שֶׁלֶחַן, נְפִיק מְזוֹנָא לְעֻלְמָא כְּמָה דְאַתְרֵיהִיב
בִּיה מִלְעִילָא.

וְהַהוּא לְחֵם, אִיהוּ אִיבָא וּמְזוֹנָא דְקָא נְפִיק
מֵהָאִי שֶׁלֶחַן לְאַחְזָאָה דְהָא מִשֶּׁלֶחַן
דָּא, נְפִיקִי פְּרִין וְאִבִּין וּמְזוֹנָא לְעֻלְמָא. אִי לֹא
אֲשַׁתְּכַח פְּרִם, עֲנָבִין דְּאִינוּן אִיבָא דְנְפִיקִי
מִנִּיה, לֹא יְהוּן מִשְׁתַּכְּחִין. אִי אֵילְנָא לֹא יְהָא,
אִיבָא לֹא יִשְׁתַּכַּח בְּעֻלְמָא, בְּגִין כִּף, שֶׁלֶחַן
אִיהוּ עֲקָרָא, מְזוֹנָא דְנְפִיק מִנִּיה, אִיהוּ הַהוּא
לְחֵם הַפְּנִים.

וְכֹהֲנֵי הוּוּ לְקֻטֵי אִיבָא דְשֶׁלֶחַן מְעֵרֵב שֶׁבֶת
לְעֵרֵב שֶׁבֶת, (ר"א מִשֶּׁבֶת לְשֶׁבֶת) לְאַחְזָאָה דְהָא
מְזוֹנָא עֲלָאָה נְפִיק מִגּוֹ הַהוּא דְשֶׁלֶחַן. בְּגִין
הַהוּא לְחֵם דִּהוּוּ לְקֻטֵי כֹהֲנֵי, אֲתַבְּרָא כָּל
מְזוֹנָא וּמְזוֹנָא דְאֲכִלִי וְשִׁתָּאן, דְּלֹא לְקַטְרֵגָא
כִּהוּ יִצָּר הַרְע, דְּהָא יִצָּר הַרְע לֹא אֲשַׁתְּכַח,
אֲלֵא מִגּוֹ מִיכְלָא וּמִשְׁתֵּיא. הִדָּא הוּא דְכֹתִיב,
(מִשְׁלִי ל) פֶּן אֲשַׁבַּע וְכַחֲשֵׁיתִי וְגו', דְּמִגּוֹ מִיכְלָא
וּמִשְׁתֵּיא יִצָּר הַרְע מִתְרַבֵּי בְּמַעֵזֵי דְבַר נֶשׁ.

לְחֵם דָּא, מְזוֹנָא דְקָא נְפִיק מִגּוֹ שֶׁלֶחַן, מִבְּרַךְ
מְזוֹנָא דְכֹהֲנֵי, דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח בְּהוּ
מְקַטְרֵגָא לְקַטְרֵגָא לוֹן, לְמַפְלַח בְּלִבָּא שְׁלִים
לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. וְדָא אֲצַטְרִיף לְכֹהֲנֵי יְתִיר
מִכֹּל עֻלְמָא. וּבְגִין כִּף, שֶׁלֶחַן אִיהוּ עֲקָרָא,
וְאִיבָא וּמְזוֹנָא דְקָא נְפִיק מִנִּיה, אִיהוּ הַהוּא
לְחֵם.

השִׁלְחָן הַזֶּה צָרִיף הַסֹּדֶר שֶׁלוֹ
לְהַתְמַקְּן בְּצַד הַצִּפּוֹן, שְׂבֻתוֹב
וְהַשִּׁלְחָן תִּתֵּן עַל צֵלַע צִפּוֹן. מַה
הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁמִּשָּׁם רֵאשִׁית
הַשְּׂמֵחָה. הַשְּׂמֵאל נוֹטֵל תְּמִיד
מִהֵימִין בְּרֵאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּן הוּא
מִתְעוֹרֵר לְנִקְבָּה. אַחַר כֵּן הֵימִין
מִקְרֵב אוֹתוֹ אֵלָיו וְנִדְבֵק בּוֹ.

הַפִּיּוּם הַסֵּמִינָר, וְהַסֵּמִינָר שֶׁמִּתְחַה.
מִיָּד נוֹתֵן לְשְׂמֵאל, וְנִדְבָקִים בּוֹ
אוֹתָם מִים וּמִשְׂמָחִים אוֹתוֹ. וְאַחַר
כֵּן הוּא נִקְלָל בְּיָמִין, וּמִתְעוֹרֵר אֶת
הַנִּקְבָּה בְּאוֹתָהּ שְׂמֵחָה, וְסִימָנָךְ -
מִי שְׂנוֹטֵל מִים בְּיַד יְמִינוֹ בְּכֹלֵי,
רֵאשׁוֹן לְרוֹקֵן מִים הוּא בְּשְׂמֵאל,
וְלֹא מִשְׂמֵאל לְיָמִין, שֶׁהָרִי מִים
מִיָּמִין לּוֹקַח אוֹתָם הַשְּׂמֵאל.

וְכֵן מִים לֹא נִמְצְאוּ אֶלָּא מִצֵּד
הַשְּׂמֵאל. פִּיּוֹן שְׂנִלְקָחוּ הַמִּים
אֵלָיו, הָרִי הַתְּעוֹרְרוֹ לְנִקְבָּה
בְּאוֹתָם מִים, וְלִכֵּן גְּבוּרוֹת גְּשָׁמִים
שְׁנִינּוּ. וְלִכֵּן וְהַשִּׁלְחָן תִּתֵּן עַל צֵלַע
צִפּוֹן, שְׂמֵאוֹתוֹ הַצֵּד הַפְּרוֹת
נִמְצְאוּ בּוֹ יוֹתֵר מִהַצֵּד הָאַחֵר,
בְּהַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׂמֵחָה שֶׁלוֹ
בְּרֵאשׁוֹנָה, כְּמוֹ שְׂנֵאָמֵר (שיר ב)
שְׂמֵאלוֹ תַחַת לְרֵאשִׁי, וְאַחַר כֵּן -
יְמִינוֹ תַחַבְּקֵנִי.

שִׁלְחָנוֹ שֶׁל אָדָם צָרִיף לְהַמְצִיא
בְּנִקְיוֹת הַגּוֹרֵף, שֶׁלֹּא יִקְרַב לְאָכַל
אֶת מְזוֹנוֹ אֶלָּא בְּנִקְיוֹן עֲצֻמוֹ. וְלִכֵּן
צָרִיף הָאָדָם לְפָנוּת עֲצֻמוֹ בַּתְּחִלָּה
טָרֵם שִׂיאֵכֵל מְזוֹן שֶׁלִּחְתָּן
טְהוֹר, כִּי אוֹתוֹ מְזוֹן שֶׁהַכֵּין לוֹ,
בּוֹ רוּצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא, כְּדִי
שֶׁלֹּא יִקְרַב עַל אוֹתוֹ שִׁלְחָן קִיא
צוּאָה, שֶׁהוּא מְסוּד הַצֵּד הָאַחֵר,
וְהַצֵּד הָאַחֵר לֹא יִקְבַּל כְּלוּם
מֵאוֹתוֹ מְזוֹן שֶׁל הַשִּׁלְחָן הַזֶּה.

אַחַר שֶׁאֵכֵל אָדָם וְהַתְּעוֹנָה, צָרִיף
לְתַת חֶלֶק שֶׁל תְּמִצִּית לְאוֹתוֹ

שִׁלְחָן דָּא, אֲצֻטְרִיף סְדוּרָא דִּילִיה לְאַתְתְּקֵנָא,
בְּסֻטְרָא דְצִפּוֹן, דְכִתִּיב וְהַשִּׁלְחָן תִּתֵּן עַל
צֵלַע צִפּוֹן. מָאִי טַעְמָא. בְּגִין דְמִתְמַקְּן שִׁירוּתָא
דְחֻדְוָה. שְׂמֵאלָא נְטִיל מִימִינָא תְדִיר
בְּקַדְמִיתָא, וְלִבְתֵּר אִיהוּ אַתְעַר לְגַבֵּי נוֹקְבָא,
וּבְתֵר קְרִיבֵת לִיה יְמִינָא לְגַבֵּיהּ, וְאַתְדַּבְּקַת
בֵּיהּ.

מִים אֵינּוֹן מִימִינָא, וְאִיהוּ חֻדְוָה, מִיָּד יְהִיב
לְשְׂמֵאלָא, וְאַתְדַּבְּקוּ בֵּיה אֵינּוֹן מִים,
וְחֻדְאֵן לִיה. וּבְתֵר אַתְפְּלִיל אִיהוּ לְיְמִינָא,
וְאַתְעַר לְנוֹקְבָא בְּהוּא חֻדְוָה. וְסִימָנָךְ, מָאֵן
דְנְטִיל מָאִי בִידֵיהּ יְמִינָא בְמֵאנָא, קַדְמָאָה
לְאַרְקָא מָאִי בְשְׂמֵאלָא אִיהוּ, וְלֹא מִשְׂמֵאלָא
לְיְמִינָא, דְהָא מָאִי מִימִינָא נְטִיל לּוֹן שְׂמֵאלָא.

וּבְגִין כֵּן מָאִי לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ, אֶלָּא מְסֻטְרָא
דְשְׂמֵאלָא. פִּיּוֹן דְנְטִילוּ מָאִי לְגַבֵּיהּ, הָא
אַתְעַרו לְגַבֵּי נוֹקְבָא בְּאֵינּוֹן מִים. וְעַל דָּא
גְּבוּרוֹת גְּשָׁמִים תְּגִינּוּ. וּבְגִין כֵּן וְהַשִּׁלְחָן תִּתֵּן
עַל צֵלַע צִפּוֹן, דְמֵתְהוּא סֻטְרָא אֵיבִין אֲשַׁתְּכַחוּ
בֵּיה יְתִיר, מְסֻטְרָא אַחְרָא. בְּאַתְעַרו דְחֻדְוָה
דִּילִיה בְּקַדְמִיתָא, כְּמָה דְאַתְ אָמֵר (שיר השירים ב)
שְׂמֵאלוֹ תַחַת לְרֵאשִׁי לְבִתֵּר וְיְמִינוֹ תַחַבְּקֵנִי.

שִׁלְחָן דְבֵר נֶשׁ אֲצֻטְרִיף לְאַשְׁתַּפְּחָא בְּנִקְיוּתָא
דְגוּפָא, דְלֹא יִתְקַרֵב לְמִיכַל מְזוֹנָא
דִּילִיה, אֶלָּא בְּנִקְיוּתָא דְגֵרְמִיָּה. וְעַל דָּא
אֲצֻטְרִיף בֵּר נֶשׁ. לְפָנָאָה גֵרְמִיָּה בְּקַדְמִיתָא, עַד
לֹא יִיכּוֹל מְזוֹנָא דְשִׁלְחָנָא דְכִינָא, דְהַהוּא
מְזוֹנָא דְאַתְקִין לִיה, בֵּיה אַתְרַעֵי קַדְשָׁא בְרִיף
הוּא, בְּגִין דְלֹא יִתְקַרֵב עַל הַהוּא שִׁלְחָן קִיא
צוּאָה, דְאִיהוּ מְרֻזָּא דְסֻטְרָא אַחְרָא וְסֻטְרָא
אַחְרָא לֹא יִקְבַּל מֵהַהוּא מְזוֹנָא דְשִׁלְחָן דָּא
כְּלוּם.

לְבִתֵּר דְאֵכֵיל בֵּר נֶשׁ, וְאַתְעַנְג, אֲצֻטְרִיף לְמִיָּהב חוֹלְקָא דְתְמִצִּית לְהַהוּא

הצד, ומהו? מיס אחרונים. אותה זהמת הידים. שצריך לתת לאותו צד חלק שצריך לו. ולכן ודאי שהם חובה, חובה הם, ובמקום של חובה שורים, והוא חיוב על אדם לתת לו חלק זה. ולכן לא צריך לברך כלל, שהרי אין הברכה באותו הצד.

ולכן צריך אדם שלא יתן מזון שעל גבי שלחנו לאותו קיא צואה, וכל שכן במעוי, וכל שכן שהיא טהור (טוב) לאדם ובריאות ותקנון הגוף שלו. ולכן השלחן הוא לאכל בו בטהרה, כמו שנתבאר.

שלחן זה שעומד בבית המקדש, כפי להמצא בו מזון ולהוציא ממנו מזון, ולכן אפילו רגע אחד לא צריך לעמד בריקנות. שלחן אחר הוא שלחן הריקנות, ולא צריך לתת לו מקום במקום קדוש ולכן שלחן המקדש אפילו רגע אחד לא ישב בלי מזון, ויצטרף שלא ימצא במקום גרוע, שהרי הברכה שלמעלה לא נמצאת במקום גרוע. זה שלחן שלפני הקדוש ברוך הוא. שלחן שאדם מברך עליו את הקדוש ברוך הוא, אף כף לא צריך להיות בריקנות, שהרי אין הברכה במקום ריק.

הרחמים שעל גבי השלחן של הקדוש ברוך הוא הם שנים עשר. והרי בארנו סוד הלחמים, שהם סוד הפנים, ולכן נקרא לחם הפנים, שהרי מזון וספוק של העולם באים מאותם הפנים העליונים. ולכן לחם זה הוא פנימי של הכל, הוא בסוד עליון כראוי.

לחם הפנים - מאכל של אותם פנים, מזון וספוק שיוצא לעולם,

סטרוא. ומאן איהו. מיס אחרונים. ההוא זוהמא דידין, דאצטריך למיהב לההוא סטרוא, חולקא דאצטריך ליה. ועל דא ודאי אינון חובה, חובה אינון, ובאתר דחובה שריין. ואיהו חיובא על בר נש, למיהב ליה חולקא דא. ועל דא לא אצטריך לברכא כלל, דהא ברכה לאו איהו כההוא סטרוא.

ובגין כן אצטריך בר נש, דלא יהיב מזונא דעל גבי פתוריה, לההוא קיא צואה, וכל שכן במעוי, וכל שכן דאיהו דכיו (ס"א טב) לבר נש ובריאו ותקונא דגופיה. ועל דא, שלחן איהו למיכל ביה בדכיו, כמה דאתמר. שלחן דא דקיימא בבי מקדשא, בגין לאשתפחא ביה מזונא, ולאפקא מניה מזונא, ועל דא אפילו (דף קנ"ה ע"א) רגעא חדא, לא אצטריך לקיימא בריקנא. שלחן אחרא, איהו שלחן הריקנא, ולא אצטריך למיהב ליה דוכתא באתר קדישא. ועל דא, שלחן דמקדשא, אפילו רגעא חדא לא יתיב בלא מזונא. ויצטריך דלא ישתפח אתר גריע, דהא ברכתא דלעילא לא משתפחא באתר גריע, דא שלחן דקמיה דקודשא ברוך הוא. שלחן דבר נש דקא מברך עליה לקודשא ברוך הוא, אוף הכי לא אצטריך למהוי בריקנא, דהא לית ברכתא באתר ריקנא.

נהמי דעל גבי שלחן דקודשא ברוך הוא, אינון תריסר. והא אוקימנא רזא דנהמי, דאינון רזא דפנים. ועל דא אקרי לחם הפנים, דהא מזונא וספוקא דעלמא, מאינון פנים עלאין קאתיין. ובגין כן, לחם דא, איהו פנימא דכלא, איהו ברזא עלאה, כדקא יאות.

לחם הפנים, מיכלא דאינון פנים, מזונא וספוקא דנפיק לעלמא, מניהו

מֵהֶם בָּא, וְשׂוּרָה עַל אוֹתוֹ שֶׁלְחָן.
וּמִשׁוּם שֶׁשֶׁלְחָן זֶה מְקַבֵּל מְזוֹן
וְסוּפֹק מֵאוֹתָם פְּנִים שֶׁל מַעֲלָה,
וְהִיא מוֹצִיָּאה מְזוֹנוֹת וְסוּפּוּקִים
מֵאוֹתָם פְּנִים פְּנִימִיִּים, וְהַמְזוֹן
שֶׁמוֹצִיָּאה הוּא אוֹתוֹ לְחֵם, כְּפִי
שֶׁאֲמַרְנוּ, חֵם הִיָּה מִתְקַרֵּב, וְחֵם
הִיָּה מוֹסֵר מִשֵּׁם, וְהָרִי פֶּרֶשׁוּהוּ,
שֶׁכְּתוּב בְּיוֹם הַלְקָחוֹ, וּמִשׁוּם
שֶׁלְחָן זֶה יֵשׁ לְאָדָם לְשֹׁמֵר סוּדוֹת
שֶׁלְחָנוֹ בְּכָל אוֹתָם גְּנוּיִם שֶׁאֲמַרְנוּ.
רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (קהלת ט)

בְּכָל עֵת יִהְיֶה בְּגִדֶיךָ לְבָנִים וְשִׁמְן
עַל רֹאשְׁךָ אֵל יַחְסֹר. פְּסוּק זֶה
פֶּרֶשׁוּהוּ וְנִתְבָּאֵר. אֲבָל בֵּא וְרָאָה,
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָא אֶת הָאָדָם
בְּסוּד הַחֲכָמָה, וְעָשָׂה אוֹתוֹ
בְּאֲמָנוּת רַבָּה, וְנִפְחַ בְּאִפּוֹ נְשִׁמַּת
חַיִּים כְּדֵי לְדַעַת וּלְהַתְּבוּנָן
בְּסוּדוֹת הַחֲכָמָה וּלְדַעַת בְּכַבּוּד
רְבוּנוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר (ישעיה מג) כֹּל
הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וּלְכַבּוּדִי בְּרֵאתִיו
יִצְרַתִּיו אִף עֲשִׂיתִיו.

וְלְכַבּוּדִי בְּרֵאתִיו דּוֹקָא, וְסוּד זֶה
וּלְכַבּוּדִי בְּרֵאתִיו לְמַדְנֵי, שֶׁהָרִי
הַכְּבוֹד שֶׁלְמַטָּה סוּד הַכֶּסֶף
הַקְדוּשׁ לֹא הִתְתַּמְקֵן לְמַעֲלָה, אֲלָא
מֵתוּף תְּקוּן בְּנֵי הַעוֹלָם. כְּשֵׁאוֹתָם
בְּנֵי אָדָם צְדִיקִים וְחַסִּידִים
וְיוֹדְעִים לְתַמְקֵן תְּקוּנָם, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב
וּלְכַבּוּדִי בְּרֵאתִיו. מִשׁוּם שֶׁכְּבוֹדִי
הַזֶּה לְתַמְקֵן אוֹתוֹ בְּעַמּוּדִים חֲזִיקִים
וְלִקְשָׁטוֹ בְּתַקּוּן וְקִשׁוּט שֶׁלְמַטָּה,
בְּשִׁבִיל שֶׁכְּבוֹדִי הַזֶּה יִתְעַלֶּה

(בבבד) בְּזִכְרוֹת הַצְּדִיקִים שֶׁבְּאָרֶץ.
בְּשִׁבִילֵי כֶּף בְּרֵאתִיו, כְּמוֹ הַכְּבוֹד
הַעֲלִיּוֹן שֶׁבּוֹ הַתְּקוּנִים הַלְלוּ.
בְּרִיָּאה לְצַד שְׂמָאל, יִצְיָרָה בְּיָמִין,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרָא
חֹשֶׁךְ. עֲשִׂיָּה בְּאֲמָצַע, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר
אֲנִי ה' עוֹשֶׂה כֹּל, וְכְתוּב עוֹשֶׂה
שְׁלוֹם וּבוֹרָא רָע, וְכְתוּב עוֹשֶׂה

אֲתִי, וְשׂוּרָא עַל הַהוּא פְּתוּרָא, וּבְגִין דְּשֶׁלְחָן
דָּא, מְקַבֵּל מְזוֹנָא וְסוּפּוּקָא מֵאִינוּן פְּנִים
דְּלַעֲיָלָא, וְאִיָּה אֲפִיקַת מְזוֹנִין וְסוּפּוּקִין מֵאִינוּן
פְּנִים פְּנִימָאִין, וּמְזוֹנָא דְּאֲפִיקַת, אִיהוּ הַהוּא
לְחֵם, פְּדָקָאמְרֵן, חוּם הָהוּ מִתְקַרֵּב, וְחוּם הָהוּ
מִתְעַדִּי מִתְמָן, וְהֵא אוּקְמוּהָ, דְּכְתִיב, (שמואל א כא)
בְּיוֹם הַלְקָחוֹ וּבְגִין שֶׁלְחָן דָּא אִית לְבַר נֶשׁ
לְנִטְרָא רְזִין דְּשֶׁלְחָן דִּילִיָּה בְּכָל אִינוּן גְּוֹוִינִן
פְּדָקָאמְרֵן.

רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (קהלת ט) בְּכָל עֵת יִהְיֶה
בְּגִדֶיךָ לְבָנִים וְשִׁמְן עַל רֹאשְׁךָ אֵל יַחְסֹר.
הֵאִי קָרָא אוּקְמוּהָ וְאֲתַמְר, אֲבָל תָּא חֲזִי,
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרָא לִיָּה לְבַר נֶשׁ בְּרִזָּא
דְּחֲכָמְתָא, וְעַבְד לִיָּה בְּאוּמְנוּתָא סְגִי, וְנִפְחַ
בְּאִפּוֹ נְשִׁמַּתָּא דְּחַיִּי, לְמַנְדַּע וּלְאִסְתַּפְּלָא
בְּרִזִּין דְּחֲכָמְתָא, לְמַנְדַּע בִּיקְרָא דְּמֵאֲרִיָּה, כְּמָה
דְּאֵת אָמַר, (ישעיה מג) כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וּלְכַבּוּדִי
בְּרֵאתִיו יִצְרַתִּיו אִף עֲשִׂיתִיו.

וְלְכַבּוּדִי בְּרֵאתִיו דִּיִּיקָא, וְרִזָּא דָּא וּלְכַבּוּדִי
בְּרֵאתִיו אוּלִּיפְנָא, דִּהָא כְּבוֹד
דְּלִתְתָּא רִזָּא דְּכוּרְסִיָּא קְדִישָׁא לָא אִתְתַּמְקֵן
לְעִילָא, אֲלָא מְגוּ תְּקוּנָא דְּבְנֵי עֲלָמָא. כִּד אִינוּן
בְּנֵי נֶשָׂא, וְכַאִין וְחַסִּידִין, וְיַדְעִי לְתַקְנָא תְּקוּנִי,
הָדָא הוּא דְּכְתִיב וּלְכַבּוּדִי בְּרֵאתִיו. בְּגִין דִּהֵאִי
כְּבוֹדִי, לְתַקְנָא לִיָּה בְּעַמּוּדִין תְּקִיפִין,
וּלְקִשְׁטָא לִיָּה בְּתַקּוּנָא וְקִשׁוּטָא דְּלִתְתָּא, בְּגִין
דִּהֵאִי כְּבוֹדִי יִסְתַּלַּק, (ביקרא) בְּזִכְרוֹ דְּצְדִיקָא דִּי
בְּאֲרַעָא.

בְּגִין כֶּף בְּרֵאתִיו. כְּגוּוֹנָא דְּכְבוֹד עֲלָאָה,
דְּתְקוּנִין אֲלִין בִּיה. בְּרִיָּאה לְסִטְר
שְׂמָאלָא יִצְיָרָה בִּימִינָא כְּמָה דְּאֵת אָמַר יוֹצֵר
אוֹר וּבוֹרָא חֹשֶׁךְ. עֲשִׂיָּה בְּאֲמָצַעִיתָא כְּמָה דְּאֵת
אָמַר אֲנִי יי עוֹשֶׂה כֹּל וְכְתִיב עוֹשֶׂה שְׁלוֹם וּבוֹרָא רָע, וְכְתִיב עוֹשֶׂה שְׁלוֹם

שְׁלוֹם בְּמִרְמִיּוֹ וְעַל זֶה בְּרֵאתִי
יְצַרְתִּי אֶף עֲשִׂיתִי, כְּתַקֵּן עֲלִיּוֹן.
וְלִכֵּן, הוֹאִיל וְאָדָם הוּא בְּאֶרֶץ וְיֵשׁ
לוֹ לְתַקֵּן אוֹתוֹ כְּבוֹד, עֲשִׂיתִי בוֹ
תַקּוּנִים שֶׁל כְּבוֹד עֲלִיּוֹן, שֵׁשׁ בוֹ
אֶף בְּרִיאָה, וְלִכֵּן בְּרֵאתִי.

בְּאוֹתוֹ כְּבוֹד עֲלִיּוֹן יֵשׁ בוֹ יְצִירָה,
וְלִכֵּן יְצַרְתִּי. תַקֵּן זֶה נְתַתִּי בוֹ
בְּאָדָם לְהִיּוֹת הוּא בְּאֶרֶץ, כְּמוֹ
שְׂאוֹתוֹ כְּבוֹד עֲלִיּוֹן. בְּאוֹתוֹ כְּבוֹד
עֲלִיּוֹן יֵשׁ בוֹ עֲשִׂיָה, וְלִכֵּן אֶף כִּף
בְּאָדָם כְּתוּב עֲשִׂיתִי, שֶׁהוּא יִהְיֶה
כְּמוֹ אוֹתוֹ כְּבוֹד עֲלִיּוֹן שֶׁמִּתְקַן
וּמְבָרֵךְ אֶת הַכְּבוֹד הַתַּחְתּוֹן. מִנֵּינן
לְנוֹ שְׂבִאוֹתוֹ כְּבוֹד עֲלִיּוֹן יֵשׁ
שְׁלֹשֶׁת אֱלֹהִים? שְׁכַתוּב בוֹ (ישעיה נח)
יּוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה
שְׁלוֹם. יּוֹצֵר אוֹר - הָרִי יְצִירָה.
וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ - הָרִי בְּרִיאָה. עֹשֶׂה
שְׁלוֹם - הָרִי עֲשִׂיָה. וְזֶהוּ כְּבוֹד
עֲלִיּוֹן, שֶׁהֵרִי מִתְקַן וּמְבָרֵךְ וּמְסַפֵּק
בְּכָל צָרְכָיו אֶת הַכְּבוֹד הַתַּחְתּוֹן.
כְּמוֹ כֵּן בְּרֵא אָדָם בְּאֶרֶץ שֶׁהוּא
כְּמוֹ אוֹתוֹ כְּבוֹד עֲלִיּוֹן, לְתַקֵּן אֶת
הַכְּבוֹד הַזֶּה וְלִהְיוֹת מְכַל
הַצְּדִדִים. בְּכְבוֹד הָעֲלִיּוֹן יֵשׁ אֶת
שְׁלֹשֶׁת אֱלֹהִים - בְּאָדָם לְמַטָּה יֵשׁ
אֶת שְׁלֹשֶׁת אֱלֹהִים. וְלִהְיוֹת אוֹתוֹ
כְּבוֹד תַּחְתּוֹן מִמַּעַלָּה וּמִמַּטָּה,
לְהִיּוֹת שְׁלֵם בְּכָל הַצְּדִדִים. אֲשֶׁרִי
הַאִישׁ שֶׁזוֹכֵה בְּמַעֲשָׂיו לְהִיּוֹת כְּמוֹ
זֶה. וְלִכֵּן כְּתוּב, בְּכָל עֵת יִהְיֶה
בְּגִדְךָ לְבָנִים וְשָׂמֵן עַל רֹאשְׁךָ אֶל
יְחֹסֶר.

מַה לְּכְבוֹד הָעֲלִיּוֹן לֹא נִמְנַע אוֹתוֹ
שָׂמֵן מִשַּׁחַת קֹדֶשׁ מִסוּד הָעוֹלָם
הַבֵּא - אֶף כִּף לְאָדָם, שְׁמַעֲשִׂי
מִתְלַבְּנִים תְּמִיד, אוֹתוֹ שָׂמֵן
מִשַּׁחַת קֹדֶשׁ לֹא יִמְנַע מִמֶּנּוּ תְּמִיד.
בְּמַה זוֹכֵה אָדָם לְהִתְעַדֵּן בְּאוֹתוֹ
עֲדוֹן עֲלִיּוֹן? בְּשִׁלְחָנוּ. כְּמוֹ שֶׁהוּא
מַעֲדָן עַל שִׁלְחָנוּ נִפְשוֹת הָעֲנִיִּים,
שְׁכַתוּב (ישעיה נח) וְנִפְשׁ נִעְנָה
תִּשְׁבִּיעַ, מַה כְּתוּב אַחֲרָיו? אֲזַ

בְּמִרְמִיּוֹ וְעַל דָּא בְּרֵאתִי יְצַרְתִּי אֶף עֲשִׂיתִי,
כְּתַקּוּנָא עֲלָאָה. וְעַל דָּא, הוֹאִיל וְאָדָם אִיהוּ
בְּאֶרְעָא, וְאִית לֵיהּ לְתַקְנָא הֵהוּא כְּבוֹדֵי עֲבָדִית
בִּיהּ תַקּוּנִין דְּכְבוֹד עֲלָאָה, דְּאִית בִּיהּ אוּף הֵכִי
בְּרִיאָה, וְעַל דָּא בְּרֵאתִי.

בְּהֵהוּא כְּבוֹד עֲלָאָה, אִית בִּיהּ יְצִירָה, וְעַל דָּא
יְצַרְתִּי, תַקּוּנָא דָּא יְהִבִית בִּיהּ בְּאָדָם,
לְמַהוּי אִיהוּ בְּאֶרְעָא, כְּגוּוֹנָא דֵּהֵהוּא כְּבוֹד
עֲלָאָה. בְּהֵהוּא כְּבוֹד עֲלָאָה, אִית בִּיהּ עֲשִׂיָה,
וְעַל דָּא אוּף הֵכִי כְּבַר נֵשׁ, כְּתִיב עֲשִׂיתִי,
לְמַהוּי אִיהוּ כְּגוּוֹנָא דֵּהֵהוּא כְּבוֹד עֲלָאָה,
דִּמְתַקֵּן וּבְרִיךְ לְכְבוֹד תַּתָּאָה. מְגַלֵּן, דֵּהֵהוּא
כְּבוֹד עֲלָאָה אִית בִּיהּ תְּלַת אֱלִין. דְּכְתִיב בִּיהּ,
יּוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עוֹשֶׂה שְׁלוֹם. יּוֹצֵר אוֹר,
הָא יְצִירָה. וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ, הָא בְּרִיאָה. עוֹשֶׂה
שְׁלוֹם הָא עֲשִׂיָה. וְדָא אִיהוּ כְּבוֹד עֲלָאָה, דְּקָא
מְתַקֵּן וּבְרִיךְ וְסַפִּיק בְּכָל צָרְכָיו לְכְבוֹד תַּתָּאָה.
כְּגוּוֹנָא דָּא, בְּרֵא אָדָם בְּאֶרְעָא, דְּאִיהוּ כְּגוּוֹנָא
דֵּהֵהוּא כְּבוֹד עֲלָאָה, לְתַקְנָא לְהֵאִי
כְּבוֹד, וְלֵאֲתַכְּלֵלָא מְכַל סְטְרִין. כְּבוֹד עֲלָאָה
אִית בִּיהּ תְּלַת אֱלִין, אָדָם לְתַתָּא אִית בִּיהּ תְּלַת
אֱלִין. וְלֵאֲתַכְּלֵלָא הֵהוּא כְּבוֹד תַּתָּאָה, מַעֲיֵלָא
וּמִתַּתָּא, לְמַהוּי שְׁלִים בְּכָל סְטְרִין. זְכָאָה אִיהוּ
בַר נֵשׁ, דְּזָכִי בְּעוֹבְדוּי לְמַהוּי כְּגוּוֹנָא דָּא. וְעַל
דָּא כְּתִיב, (קהלת ט) בְּכָל עֵת יִהְיֶה בְּגִדְךָ לְבָנִים
וְשָׂמֵן עַל רֹאשְׁךָ אֶל יְחֹסֶר.

מַה לְּכְבוֹד עֲלָאָה, הֵהוּא מִשְׁחָא רְבוּת קֹדֶשׁא
לָא אֲתַמְנַע מִנִּיהּ, מְרֻזָא דְּעֲלֵמָא דְּאִתִּי.
אוּף הֵכִי לְבַר נֵשׁ, דְּעוֹבְדוּי מִתְלַבְּנִין תְּדִיר,
הֵהוּא (דף קנ"ה ע"ב) מִשְׁחָא רְבוּת קֹדֶשׁא, לָא יִתְמַנַּע
מִנִּיהּ תְּדִיר. בְּמָאי זְכִי בַר נֵשׁ, לְאֲתַעֲדָנָא
בְּהֵהוּא עֲדוּנָא עֲלָאָה. בְּשִׁלְחָן דִּילִיהּ. כְּמַה
דְּאִיהוּ מַעֲדָן עַל פְּתוּרִיָּה נִפְשָׁאן דִּמְסַכְּנִי,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

גדולי ישראל
והזהר

